

ΑΝΤΙΦΕΓΓΙΣΜΑΤΑ

Τραγουδι δὲ ὁ ἀγρίκονα γύρα μου νὰ πλανιέσαι,
δὶχως ἐντός μου ν' ἀπλωθεῖ τὸ μαγικὸ μεθύσι,
καὶ δὶχως νὰ χαϊδέηται μου τὸν πόνο ὁ γλυκαχός σου.

'Αποβροχάρης φέσηξε καὶ χούμηξαν τὰ ρίγη
στὸν κῆπο, πού τὸν ὄγγιξε ὁ χαμός τοῦ χινοπώρου.
'Απελιτισμένα τρέμουνε καὶ δέρνουνται τὰ κλώνια.

'Ἐλατα γιγαντόκορμα πού χαίρεστε τὰ οὐράνια,
ἀπ' τὴ στιγμή πού τοῦ ἦσκου σας με δέχτηκεν ἡ
τὸ βλέμμα μου ἀναγάλλιασε καὶ γιόρτασε ἡ καρ-

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

'Απὸ ἓνα τηλεγράφημα σταλμένο ἀπὸ τὴ Ρώμη, μα-
θαίνουμε πὸς πέθανε ὀξόνταεσσάρω χρονῶ ἡ κοσμοζά-
κουση 'Ιταλίδα θεατρίνα Ριστόρη. 'Η Ριστόρη, φουμι-

Στὴ Νορβηγία εἶναι ἓνας πολὺ σοφὸς καὶ πραχτικὸς
νόμος. Δὲν ἔχει κανεὶς ἐκεῖ τὸ δικαίωμα νὰ ξοδέψῃε στὴ
καφεναῖο ἢ στὸ κρασοπουλεῖο περισσότερο ἀπὸ τριάντα λε-

γυναῖκα. 'Ὅλος ὁ χαλκισμός ἔμοιαζε νὰ γινότανε γιὰ
τὸ ζεμπίλι πού βαστοῦσε καὶ πού ἔλοι τὸ κοιτάζανε
με γουρλωμένη τρομαρα. Πῆγε καὶ τ' ἀπίθωσε δι-

Τὸ ζεμπίλι ἄνοιξε. Μέσα μισκομιότανε ἀγγε-
λοκάμωτο παιδί—τριανταφυλλένιο σάν τὶς ροδοδά-
φνες τοῦ Ἑυρώτα.

Μὲ φωνὴ στριγγιά καὶ με τὰ χέρια στοὺς γο-
φούς μιλοῦσε τώρα ἡ Λασκαροῦ :
—Ἐίχαμε πάει κάτω στὸ ποτάμι νὰ πλύνουμε
τὸ πουρνό. Καὶ κεῖ πού χτυπούσαμε τραγουδώντας

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν 'Ελλάδα Δρ. 10. — Γιὰ τὸ 'Ἐξωτερικὸ
Φρ. χρ. 10.

20 λεπτά τὸ φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ : Στὰ κιάσκια τῆς Πλατείας Συντάγ-
ματος, 'Ομόνοιας, 'Υπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ
Τροχιόδρομου, ('Ὀφθαλματρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΑΛΛΑΞΕ

ἡ 'Αστυνομία μας—ἄλλαξε δηλ. ὄνομα, ἄλλα-
ξε στολή, ἀπὸ 'Αστυφυλακὴ ἔγινε Χωροφυ-
λακὴ. μὰ στὴν ψυχὴ φοβούμαστε πὸς θάμεινε

ἡ 'Αστυνομία μας—ἄλλαξε δηλ. ὄνομα, ἄλλα-
ξε στολή, ἀπὸ 'Αστυφυλακὴ ἔγινε Χωροφυ-
λακὴ. μὰ στὴν ψυχὴ φοβούμαστε πὸς θάμεινε

του καὶ πού ἔχει ἀπόφαση νὰ δουλέψῃε καλο-
συνειδήτα, πᾶει νὰ ντυθεῖ τὴν ἀστυνομικὴ στο-
λή; Ποῖός εἶναι αὐτός ὁ ἥρωας πού γιὰ νὰ

Τὸ ζήτημα εἶναι λυμένο πιά γιὰ νάπο-
χιτήσουμε ἀστυνομία τῆς ἀθροπιάς πρέπει νὰ
ξοδιάσουμε ὁ παρὰς, ὁ γερός μιστὸς δηλ. κί
ὄχι ἡ στολή, εἶναι τὸ μαγικὸ ραβδί πού θά

« Η ΕΣΤΙΑ »

στὸ φύλλο τοῦ περασμένου Σαββάτου δημοσίεψε τὰ
κείμενα γιὰ τὸν « Ἀθροπινὸ Μηχανισμό »

« Ἡ κυρία 'Αλεξάντρα Παπαμοσκού ἐξίδωκεν
εἰς τεύχος μίαν μεταφρασίν τῆς, δημοσιευθείσαν ἤδη
εἰς τὸν «Νουμᾶν», ἀγγλικῶ βιβλίου κηθωπολογίας

Τὸ βιβλίον ἔχει τίτλον « Ὁ Ἀθροπινὸς Μηχα-
νισμός ». Μετεφρασθη ὅμως εἰς γλῶσσαν, ἥτις ὄμιλε
διὰ « αρχόσκονα », διὰ « τὰ δύο φυλλοράκια τοῦ δι-

Καὶ σκέπτεται κανεὶς πῶσον πολὺτιμα θὰ ἦσαν
διὰ τὸν λαὸν παρόμοια βιβλία μεταφραζόμενα εἰς
γλῶσσαν, τὴν ὁποῖαν νὰ ἔγνωσαν καὶ ἄλλοι πλὴν τοῦ

Ὁ Σύλλογος τῶν « Ὁφελίμων Βιβλιῶν » θὰ ἦτο
εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἐκδίδων τοιαῦτα βιβλία ».

Ἡ « Ἐστία » ὅμως δὲ σταμάτησε σ' αὐτὰ στὸ
φύλλο τῆς Κυριακῆς προκήρυξε καὶ διαγωνισμό — τὸ

μαντήλια, μὰ καθὼς ἀνέβαινε ἡ καταχνιά χαθῆ-
κανε καὶ αὐτὰ στὸν ἀέρα. Τὸ τελώνιο χαμογελοῦσε
ἀκόμα μὲς τὴ λαμπάδα τοῦ νεροῦ. Τοῦ ρίξαμε πέ-

—'Ὅχι, ἡ Φώτισσα, πετάχτηκε μιά κοπέλλα.
—'Ἀπλωσε τὸ χέρι τῆς καὶ τ' ἀρπάξε ἀπὸ τὰ
μαλλιά. Τσιμουδιά δὲν ἔβγαλε. Μὰ καθὼς τὸ πῆρα

—Νὰ τὸ κάψῃ, φώναξε μ' ἓνα στόμα ὁ λαός.
Βρασιμένο εἶδι στὸ στόμα του !
Ὁ παπὰ Γρηγόρης σίμωσε στὸ ζεμπίλι καὶ κοι-

—Χριστιανοί μου, εἶπε, τὸ δύστυχο εἶναι ἀν-
θρώπου πλάσμα. Πού τὸ εἶδατε τὸ δαιμονικὸ; Κλε-
φτογέννας παιδί.

—Δὲ βλέπεις πὸς ἀφρίζει τὸ στόμα του;
Ἐἶπε ὁ Κώστας ὁ φουρνάρης; καὶ σκούπισε μὲ τὸ δά-
χτυλο τὸ δρωμένο του μέτωπο.

—Γάλα εἶναι, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ παπὰς σκυ-

βοντας στὸ παιδί. Θὰ τὸ βύζαινε ἡ μάνα του πρὶν
τ' ἀπορρίξῃ.

—Δεῖξε του τὸ σταυρὸ τοῦ Σωτήρα, εἶπε τότες
ὁ Δάσκαλος καὶ σούφρωσε τὰ φροντωτά του φρύδια.

—Καλὰ τὸ λέει ὁ Δάσκαλος, φώναζαν πολλοί.
Τὸ σταυρὸ, τὸ σταυρὸ !

Ὁ παπὰς πῆρε τὸ χρυσὸ σταυρὸ πού κρεμότανε
στὸ στῆθος του καὶ τὸν εἶδειε τοῦ παιδιοῦ. Ὁ ἥλιος
ξωπῆρε τὸ μάλαμα κ' ἡ ἀχτιδοβολία του ἔκαμε

—Εἶδες, εἶδες ! Τρομάρα τὸ πῆρε. Σταύρωσέ το,
καταχάνισέ το, ἀφάνισέ το, παπὰ Γρηγόρη !

Ὁ γέρος ἀνασηκώθηκε μ' ὄλη του τὴν κορ-
μοστασία :

—Μὴν εἰστε παιδιά. Τὸ φῶς τὸ πείραξε σὰς
λέω. Ἀθροπὸς εἶναι καὶ μὴν ξεπιπάζεστε. Ἀλήθεια,
δὲ θὰ σὰς ἀφήσω νὰ τὸ σπαράξετε. Ἐγὼ σπῖτι μου

—Ρῶτα καὶ μένα, παπὰ μου, ρῶτα καὶ μένα,
ξεφώνησε ἡ κερά Περγιάχω. Δαιμόνους στὸ σπιτικὸ

φαίνεται πιο απλό, είναι ίσως πιο σύνθετο από των άλλων. Γιατί έχει μέσα του κ' ένα ακόμα στοιχείο, που δεν το έχουν τα άλλα. Αυτό θ' έπρεπε να πη κανείς, αν ήθελε και καλά κάτι να πη.

Όμως αυτού του είδους τ'α συμπεράσματα μού φαίνονται πολύ επικίνδυνα και στοχάζομαι, πώς ο καλός κριτής πρέπει να τάπορεύγη. Η μεγάλη φήμη, που φέρει τη μεγάλη πούληση, έχει τάχα τόσο στενή σχέση με το ευγενικότερο, το βηθύτερο στοιχείο της τέχνης; Δεν το πιστεύω. Ο Α. που πουλεί σήμερα τα περισσότερα βιβλία, μπορεί εξαίρετα να είναι 'στην ουσία όμοιος, μεγαλύτερος ή και μικρότερος από το Β. που πουλεί τα λιγώτερα. Το καλλίτερο, το πιο σίγουρο που έχεις να κάμης, είναι να εξετάσης τον Α. μοναχό του.

Το να πουλάς τα βιβλία σου είναι μια αναγνώριση του επαγγέλματός σου και τίποτ' άλλο. Σου δίνει θέση κοινωνική, για να 'πώ έτσι με φιλολογική δεν είναι άρκετο ούτε να του δώση ούτε να σου πάρη.

*

Πολλοί από τους νέους κριτικούς δείχνουν τη μεγαλύτερη περιφρόνηση προς τα έργα εκείνα που δεν έχουν μέσα τους αμυστήρια και προβλήματα από κείνα που βασκίζουν την ανθρωπότητα. Πρώτα-πρώτα αυτό είναι μια πλάνη 'στη διάκριση. Όταν ένα έργο είναι ώραίο, έργο τέχνης γραμμένο από καλλιτέχνη, αδύνατο είναι να μ'ην έχη μέσα του κάποιο μυστήριο ή πρόβλημα απ' αυτά που βασκίζουν κτλ. Η μοναχή διαφορά είναι πως άλλα έργα τα κρύβουν, και άλλα πάλε τα φανερώνουν. Η καλλίτερα, σε άλλα καλλιτεχνήματα ή φιλοσοφία μπαίνει, κι από άλλα βγαίνει. Εγώ θα προτιμούσα τα δεύτερα. Οι νέοι κριτικοί φαίνεται πως προτιμούν αποκλειστικώς τα πρώτα. Αδιάφορο και τα δύο είδη υπάρχουν, και τα δύο είναι μέσα 'στο βασιλείο της μεγάλης Τέχνης. Αντί λοιπόν να κάνουμε μάταιους αποκλεισμούς, προτιμώτερο είναι να δείξουμε τη διαφορά.

Ας πάρουμε για παράδειγμα τους δηγηματογράφους. Όλοι τους βέβαια είναι ζωγράφοι της ζωής, γιατί από τον καιρό του Αριστοτέλη, στοχάζομαι, ή τέχνη, —κάθε τέχνη, — δεν έπαψε να είναι Μίμησις. Άλλοι όμως απ' αυτούς είναι πιο πολύ ζωγράφοι, και άλλοι πιο πολύ φιλόσοφοι. Άλλα πάλε όλοι τους είναι φιλόσοφοι, γιατί από τον καιρό του ίδου του Αριστοτέλη, στοχάζομαι ή τέχνη — κάθε τέχνη — δεν έπαψε να είναι Ίδέα. Με τη διαφορά ό-

μως ότι άλλοι είναι φιλόσοφοι στο φανερό, κι άλλοι φιλόσοφοι στο κρυφό.

Ο ζωγράφος του λόγου, εκείνος που έχει τη δύναμη νάντιγράφη τη ζωή, τη φύση, τον άνθρωπο, τ'α λόγια του, τ'α κινήματά του, όπως είναι, πιστά και αληθινά, εκείνος που έχει τη δύναμη να ζωντανεύη τ'α πλάσματά του, που άλλοιότιχα το λέμε να δημιουργή, — μού παρουσιάζει εικόνες που έχουν την αλήθεια και την ομορφιά του κόσμου του πραγματικού. Σπάνιοι είναι οι ζωγράφοι που πετυχαίνουν τέτοιο πράμα με όταν το πετυχαίνουν είναι μεγάλοι. Γιατί κάτω από κάθε εικόνα τους, κρύβεται το ίδιο μυστήριο, ή ίδια μυτική κι' ανεκφραστη ιδέα, που κρύβει και κάθε εικόνα του πραγματικού. Με τη διαδοχή των εικόνων τους, είναι διαδοχή ιδεών που υποβάλλουν στη διάνοιά μας, και φιλοσοφούν αυτοί ζωγραφίζοντας, όπως ένας άλλος θ' ζωγράφιζε φιλοσοφώντας.

Δεν έχει να κάνει πως ζωγραφίζουν μόνο τ'α εξωτερικά των πραγμάτων, ούτε αυτό σημαίνει πως δεν έχουν βάθος. Η προσπάθεια αυτώνων είναι να δείξουν το εξωτερικό τόσο ζωηρά, τόσο ζωντανά κι' αληθινά ώστε να κάμουν τον άγνωστη τους να ιδη το βάθος μοναχός του. Γιατί κάθε ώραία μορφή, καλλιτεχνική αποτυπωμένη, είναι μια ίδια μεγάλη. Όλοι οι αναγνώστες δεν είναι ικανοί να τη συλλάβουν, όπως δεν είναι ικανοί ούτε όλοι όσοι κυττάζουν τη φύση και τη ζωή. Οι άνικανότεροι βρίσκουν ευχαρίστηση μόνο στο ώραιον εξωτερικό, δεν ζητούν τίποτ' άλλο και ήτυχάζουν. Για τούτο οι ζωγράφοι αυτοί είναι και προσιτώτεροι στον πολύ κόσμο. Οι έκλεκτοι μόνον μπαίνουν στον νόημα της ζωγραφίας, —ψυχολογία, κοινωνιολογία, φιλοσοφία, αλληγορία σύμβολο κτλ. — ούτε είναι έκλεκτοι εκείνοι που δεν μπορούν να το ιδούν, πρ'α μόνον όταν τους το λένε ξεκάθαρα.

Υπάρχουν μεγάλα έργα τέχνης, γραμμένα με τον τρόπο αυτόν. Υπάρχουν επίσης μεγάλα, γραμμένα με τον αντίθετο. Εκεί ο λογογράφος μας δείχνει το τί κρύβει κάθε του ζωγραφία, μες έξηγητέ σκοπό έχει, τί μυστήριο πατρίζει να ξεδιαλύση και τί πρόβλημα (απ' αυτά που βασκίζουν) να λύση. Αξιοί και οι δύο όταν είναι ξέιοι. Μόνον ή νεανική ελαφρότη θ'αφώριζε τον ένα για να δοξάση τον άλλο γυρεύοντας έναν αποκλεισμό που τον καταδικάζει όλη ή Ιστορία της φιλολογίας.

Αφίνω τώρα ότι το δεύτερο είδος είναι και το άπατηλότερο. Υπάρχουν πολλοί δηγηματογράφοι και δραματικοί που κάνουν τους μεγάλους φιλόσοφους χωρίς να είναι ούτε μικροί ζωγράφοι. Να φιλοσοφή με λόγια στην τέχνη είναι εύκολο. Να φι-

δειςσε μονομι'ες στον καθκλήρη γύρω.

Το τελώνιο κοίτουσαν ασάλευτο. Λίγο αίμα γυζλιζε στα μελανιασμένα του κρέατα κι απ' την ανοιγμένη κοιλιά του έτρεχε γάλα. Οι μέλισσες φτερούγιζαν κίολας περίγυρα.

Άκόμα δεν είχε συνεφέρει ο λαός και των καθκλήρηδων ή συνοδεία μάκραινε στην πλακοστρωμένη στενάδα. Εΐχαν παγανιά και κονταροχτύπημα κείνη τη μέρα. Κι ακούστηκε ο Μισέρ Τζεφρές να τραγουδά της πέρδικας το τραγούδι:

«Και στο δεμάτι ακοιμ'ησε χρυσόν υγιό να κίνη
«Και στην ποδιά τον έβαλε να πά τον ρεματίση.
«Μια πέρδικα την άπαντζ, μια πέρδικα της λείει:
«Μωρή έκαρδη, μωρή άνομη, μωρή ξεμουλιασμένη,
«Εγώ 'χω δεκοχτώ παιδιά και πάσχω να τα θρέψω
«Και σύ έχεις το χρυσόν υγιό και πάς το ρεματίσης;

Karachi 8.9.06.

ΕΡΜΟΝΑΣ

λοσοφή με εικόνες είναι το δύσκολο και το πιο καλλιτεχνικό.

*

Τους ζωγράφους που είπα παραπάνω, μερικοί, για να κατεβάσουν τάχα την αξία τους τους λένε φωτογράφους. Όχι, δεν είναι φωτογράφοι, ούτε οι πιστότεροι. Είναι σωστοί καλλιτέχνες, ζωγράφοι από το φυσικό, που μες παρουσιάζουν τον κόσμο με τ'α σχήματα και με τ'α χρώματα που βλέπουν αυτοί. Το έργο τους δεν είναι καμωμένο με καμμάτια μηχανή, και είναι έργο έντελώς προσωπικό. Γι' αυτό έχει την αξία μιας ελαιογραφίας ή ακουαρέλλας, που θα μπορούσε να ποδώτη μαζί και τον ήχο, το λόγο, το κίνημα και την ψυχή. Ο παλιός δριτμός τ'ω νατουραλιστών *la nature vue à travers d' un temperament* ούτε αυτός δε σημαίνει φωτογραφία. Κάθε άλλο! Η ιδιοσυγκρασία δεν είναι φρκός. Είναι ή ίδια ή ψυχή του καλλιτέχνη, που την βάζει δάκκαιρη μέσα 'στο έργο του, κι εκεί ακόμα που οι ήλίθιοι δεν είναι ικανοί να ανακαλύψουν ούτε ίχνος της!

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΧΟΡΤΟΦΑΓΟΙ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΑΞΗ

Πρόσωπα της τραγωδίας:

Κίμων ο Κυπραίος διευθυντής του περιοδικού και τεχνοκράτης.

Θωμάς Καμπανέλλας, άεικός άεροφιλόσοφος.

Μουσοφίλντος.

[Η σκηνή στο γραφείο του περιοδικού των χορτοφάγων. Ο Κίμων κάθεται μεγαλόπρεπα μπροστά σενα γραφείο γιομδτο διάφορα μηχανήματα. Ο Θωμάς Καμπανέλλας σενα διπλανό τραπέζι γιομδτο λεξικά διαβάζει προσεκτικά Ιταλο-γαλλο-ισπανο-έλληνοικούς διαλόγους. Ο Μουσοφίλντος κάθεται σε μια πολυθρόνα και ξύνει τα νύχια του].

KIMON. — Ηρθε τώρα και ο Δρακούλης στην έστια των φώτων να μες πουλήσει τη θεωρία της χορτοφαγίας για καινούρια. Εγώ κάνω στους συνδρομητάδες μου αυτή την κούρα τόσον καιρό, τώρα και φαίνεται πως είναι όλοι ένθουσιασμένοι.

KAMPANEΛΛΑΣ. — Πρέπει όμως να δρίσουμε το καινούριο πρόγραμμα του περιοδικού. Πρώτα πρώτα εγώ νομίζω πως πρέπει να διώξεις όλους τους παλιούς συνεργάτες μας. Εμείς οι τρεις είμαστε άρκετοι να γιομίσουμε όχι ένα με δέκα περιοδικά.

KIMON. — Η ιδέα σου είναι θαμαστή με δε νομίζεις πως είναι κάπως έσκημο να βλέπουν μόνο πάντα τα ίδια μας τρία όνόματα;

KAMPANEΛΛΑΣ. — (άφου σκεφετεί λιγάκι) Το βρήκα. Θα γράψουμε με διάφορα ψευτονόματα κι έτσι φαινομάστε πολλοί.

KIMON. — Λαμπρά. Τι τους ήθελα, αλήθεια, τόσα χρόνια στο περιοδικό μου όλους αυτούς τους Νιρβάνηδες, Πορφύρηδες, Ξενοπούλους και Καρκαβίτσιδες να μού καρδόνωνται πως τάχα κάτι είναι! Του λές του μισανού, γράψε μου ένα μικρό άρθρο για τους Άγώνες, κι αντίς μικρό σου φέρνει δέκα σελίδες. Κόψ'το του λές, δεν κόβεται, σου άπαντ'άει σαν το άρθρο ή το ποίημα να είναι άνθρωπος που αν τον κόψεις τον σκοτώνεις.

KAMPANEΛΛΑΣ. — Τα δικά μου άρθρα, ποιήματα και μελέτες είναι έτσι καμωμένα που όπως κι αν τα κόψεις δε χάνουν το νόημά τους.

ΜΟΥΣΟΦΙΛΗΤΟΣ. — Και τα δικά μου το ίδιο.

KIMON. — Σούρχεται ο Παπαντωνίου, σου φέρνει

—Μέριασε, στρίγλα. Τσακίσου, δαιμόνω μάνα.

—Ατσιμη σάρκα, άρχλη γεννα! βογγούσε ή κερά Περμάχω. Κόρη γνώριζα, κόρη δεν έχω. Που πάς άσήμε να χαθής, μάλαμα, να θολέψης;

Ο Κώστας ο φουρνάρης άδραξε την κοπέλλα από τον ώμο και τήνε βρόντηξε χάμω. Πολλοί την τσαλαπάτησαν. Ός κ' ή μάνα της τήν έφτυσε.

Τά φαριά κλωτσοπατούσαν άνήσυχα και βαρुकέφαλα τραβούσαν τα χαλινάκια. Οι καστελλάνοι άμύλητοι τηρούσαν τον όχλο σφίγγοντας τα κοντάρια τους. Τά μελαματένια σπηρούνια τεντώνονταν έτοιμά να κεντρώσουν.

Και τώρα χούγιαζε ο Μισέρ Τζεφρές και σπηρουνίζοντας το φαρτί του όρμησε όμπρός. Μα τ' άλογο κοντοστάθηκε παράκτου και κατέβασε το κεφάλι ρουθονίζοντας προς το παιδί. Αυτό φοβισμένο ζάρωνε ζάρωνε μέσα στο ζεμπίλι.

Αξαφνα ο καθκλήρης χτύπησε τ' άτι με θυμό και σφίγγοντας το με τα γόνατα τ' όρθοστήλωσε φρενιασμένο. Στάθηκε πάνω μια στιγμή φρουμαζοντας. Κ' έπειτα, σαν καταπέλτης, τά μπροστινά του πόδια πέσανε πάνω στο παιδί.

Ο κόσμος τραθήχτηκε φρικιάζοντας. Καθώς άμα πέση άψηλόστεκος βράχος πάνω σε λίμνη ξεπετιούνται αλάργα τα νερά, έτσι κι ο τόπος έ-